

Chiếc Dù

Gợi Nhớ

Nước Biển

Tập yoga xong ra về, trời mưa nho nhỏ mà mình không nhớ giương cái dù...móc mới ra lò, bạn cùng nhóm yoga vừa tặng, cứ đội mũ đi dưới mưa, tay ôm dù và ngân nga nhỏ :

*Giọt mưa ngâu, mưa ngâu,
Tròn xoe chiếc ô trên đầu
Ngày xưa đôi ta quen nhau
Chiếc ô xoe tròn là bóng lá
Mong sao mưa thật lâu
Để cho đôi lứa bên nhau*

(bài hát “Mưa Ngâu”, sáng tác của Thanh Tùng)

Bao bài hát ca ngợi các em vành nón nghiêng che mái đầu nhưng hình như ít bài tả nét dịu dàng, kiêu sa khi tóc dài bay trong gió, em tôi...đang mùa

dù. Chỉ có bài này, mà lại gọi là “ô” như ô cụ Lý Toét, sáng vắc ô đi, tối vắc về, mất cả cảm tình.

Khô quá, ông trời nổi gió làm cái dù bạn mượn chụp ảnh bị rách lấm tẩm vài chỗ. Cái dù Thái đó tôi mua từ 2006 khi đi du lịch Thái Lan, tối chùa Vàng là mưa, hàng dù đắt như tôm tươi, vừa tạo dáng đẹp khi chụp ảnh, vừa là quà kỷ niệm, qua bao năm tháng nâng niu đã có chỗ thủng sẵn vì bằng giấy bồi, nhìn thấy cả trời xanh. Vậy mà bạn cẩn thận quá, tặng chiếc dù độc đáo, tôi từ chối hoài không được. Thôi thì làm kỷ niệm khi xa nhau, nhìn dù là kỷ niệm dâng trào những ngày cặm cụi với thú vui kim chỉ bên nhau, tạo nên áo dài, áo kiêu chứ tôi nào dám mơ áo đầm, khó móc và mệt lắm. Sau bao ngày ngó lơ không muốn học cho mệt người, tôi mê những tà áo dài tha thướt, tôn dáng người quá, đành vắc kim móc, sang nhà bạn thợ giáo. Hai chị em chiều chiều ngồi ngay cửa nhà bạn cho thoáng và sáng sủa. Bạn kiên trì uốn nắn, tháo ra làm lại khi tôi móc nhầm hay xấu, không hề cần nhàn hay khó chịu. Rồi mấy năm trôi qua, thành phẩm của tôi là hơn chục áo kiêu tay loe dịu dàng, hai áo dài vừa vặn. Áo kiêu ông xã tôi thích lắm, bỏ công tôi tôi tôi còn cộm ngồi móc, giả bộ bật TV cho ông khỏi la

chứ mắt đâu mà xem, nghe thì mắt tập trung. Tay đã run, mắt kém cứ nhăm, lại tháo mà vẫn mê. Kiếm có móc tặng bạn bè, con cháu, học trò vì màu chỉ nào cũng mê chứ đâu phải mình tôi mặc hết. Đam mê khổ thế!

Thế là bà già điệu rơi điệu rụng này có đủ cả bộ, từ áo dài, ví, dù móc cùng chỉ màu nâu. Dù này cũng hợp áo dài màu cam, ví đầm đỏ của tôi. Cảm ơn bạn khéo chọn. Ví thì được tặng hai cái, họ móc rất cứng cáp và phải mua phụ kiện mới nên hình cái ví đầm. Dù móc cũng vậy, phải mua sẵn cái dù bằng nilon trắng, móc áo dù trùm lên thôi. Các sư phụ móc mở lớp trên mạng còn móc cả giày đủ kiểu. Vậy mà tuy Việt Nam hiện nay loạn hoa hậu nhưng chưa Miss Universe nào dám mặc áo dài móc, diện ví, dù và giày móc nhí. Đề nghị đệ tử môn phái móc nào có dáng đẹp, cười xinh lãng xê một này, cả áo tấm cũng móc nữa, chắc chắn ít ra cũng đoạt á hậu ... Sang Chảnh.

Hồi trẻ mình chỉ có mỗi một cây dù xanh, chả mấy khi dùng vì hồi ấy ông xã hay chụp ảnh cho nhưng bạn dắt díu các con nhỏ, ôm con thay ôm dù, đẹp chán. Đi dạy học có tài xế xe Mobyette ôm rồi, còn tay ôm bụng bầu, tay kia ôm eo tài xế, làm sao

ôm dù được. Bởi vậy dù nằm chổng chơ, mốc meo. Bà hàng xóm chả phải đi làm mà tới mấy cây dù, mình cũng đứng đưng. Nay thì đủ cả, từ dù cao kiêu ô cụ Lý tới dù vừa, dù xếp và dù móc mấy ai có. Mà có mấy khi che dù đi mưa đâu, lâu lâu làm điệu và cũng chỉ mua duy nhất cái dù Thái, còn toàn quà tặng cả. Đôi khi trú mưa, chiếc ô xoe tròn là bóng lá mới thơ mộng chứ.

Lại nhớ ngày cưới vào cuối năm Nhâm Dần sáu mươi năm trước, đang có cơn bão lớn Lucy, học trò cả nước được nghỉ. Ai cũng trêu là học sinh cả nước nghỉ để mừng đám cưới đôi trẻ. Đoàn xe đưa dâu đi trong trời mưa lất phất thêm thơ mộng. Cô dâu e lệ, thẹn thùng dưới bóng dù chú rể chở che, thêm duyên khi bước lên xe hoa. Thế rồi Trung Thu năm Quý Mão, con trai đầu lòng ra đời, khua tay chân nhỏ xíu còn bao bọc với những chiếc bao xinh xinh cho cu cậu khỏi cào xước mặt, nhìn chiếc đèn quả dưa hấu mẹ nó tự làm đưng đưa trong nôi.

- Cu con khóc nghe già dặn lắm, cái mũi hin hin mốc trắng. Tóc đen mượt. Mình bế cu con mãi, bẹo má mà cũng chả khóc gì. Cu con chào đời giữa lúc tình hình chính trị quân sự nhất là ở Thủ đô Sài Gòn còn rắc rối. Xe phun nước và lực lượng cảnh sát đã

chiến võ khí đầy đủ đứng gác đông nghẹt suốt dọc các con đường lớn. Mẹ nó nhờ vậy được nghỉ học, chưa biết bao giờ các trường Đại học mới mở cửa lại vì 34 giáo sư Đại học Huế từ chức, rồi 32 giáo sư Đại học Sài Gòn cũng từ chức phản đối chính quyền, sinh viên bãi khóa biểu tình....

Những dòng nhật ký của bố trẻ đã khơi dậy những ngày tháng đầy biến động đau thương năm Quý Mão 1963. Trung Thu năm Quý Mão sắp tới, anh chàng Mèo con năm đó sẽ tới tuổi về hưu. Mau thật !

*Thời gian thấm thoát trôi mau
Chú rể che dù xưa, nay còn đâu
Năm mươi sáu năm sum họp bấy lâu
Để thương để nhớ để sầu cho ai.*

Ngày cưới con trai út cũng vào mùa mưa, kinh nghiệm rồi, bà già chồng mua sẵn cả chục cây dù xếp để che cho cả quý khách hai họ. Nhưng may mắn, trời quang mây tạnh, dù xếp xó, tứ tán đâu rồi.

Ngay tối hôm có dù mốc, “ngũ nương nghịch ngợm”, học trò cũ của tôi ra trường cấp ba từ 1974 ào tới, trong đó có hai nàng Việt kiều Pháp, Úc hòa theo làn sóng người về thăm lại quê hương sau mấy

năm nhưng nhớ vì dịch bệnh. Các em rộn rã nói cười, làm duyên với cây dù lạ ngay trong phòng khách !!! Dưới ánh đèn, dù càng tỏa sáng, lung linh.
Hoạt cảnh :

*Một người đi với một người
Ba người che với một dù nữa nhe
Năm người ngồi ghé, cô che (dù)
Một người bấm máy còn nheo mắt cười ...*

đã được diễn rất đạt với đạo cụ là cây dù độc, lạ.

Tác giả Nước Biển cầm dù ngồi giữa.

Hôm sau, ảnh đẹp đã đầy facebook với lời nhạc chế bài hát “Chuyện ba người”, thành Chuyện năm người của cô giáo già, comment tới tấp.

Ôi, những chiếc dù gợi nhớ kỷ niệm xưa!

(Nhạc phẩm “Chuyện ba người”, sáng tác của nhạc sĩ Quốc Dũng)

Nước Biển

(Mùa mưa ngâu năm Nhâm Dần)

